

DE WRAAK VAN MIJN VRIEND BAPTIST OVERVOORDE

De Wraak van mijn Vriend
Baptist Overvoorde

Ton Kruisbergen

'De wraak van mijn vriend Baptist Overvoorde'
is onderdeel van het multimedia-project 'Uit je huis gezet'
Voor de bijbehorende CD en film: zie achterin

*Voor Aya, mijn lief,
die de oorlog heeft meegemaakt*

Speciale dank:

Klaas Bil
Anton Valens
Erik Weersing
Aya Zeldenrust

De wraak van mijn vriend Baptist Overvoorde
186 pagina's

© Ton Kruisbergen, Haren (Gr.), juni 2017

Afbeelding omslag:
CCO Public Domain Pictures
(demonenkoning Ravana uit het
hindoe-epos Ramayana)

Omslagontwerp:
Ton Kruisbergen

ISBN 978-90-813415-0-9

Niets uit deze uitgaven mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze
dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

tonenaya@gmail.com

Dagboek/06/04/2017

We gaan het boek verbranden. Vanaf nu begint de rest van mijn leven. De Etna 933 is misschien wel net zo oud als het huis. 83. Een mensenleeftijd. 'Nooit meer oorlog,' zegt pabbe als hij het boek in het vuur gooit en ik ze weer zie staan door het raampje in de voordeur, de riemen van hun helmen strak om de kin gespannen. 'Aufmachen,' brult de voorste. We hebben de wagen van ver horen aankomen. Pabbe heeft het boek op de hoek van de tafel gelegd zodat zelfs een blind paard het kan zien.

'Met dit boek gaan wij de oorlog overleven.'

Als ik de grendel wegschuif wordt de deur uit mijn handen getrapt. Met een klap belandt de deur tegen de zijmuur. Een geweercolf stompt me opzij. Vier paar soldatenlaarzen denderen door de gang. Het huis trilt. In de huiskamer valt een stoel. Pabbe: 'Einen schönen guten Abend, meine Herren.'

Het is even stil. Ik loop naar de kamer. Alsof er niets aan de hand is zit pabbe daar, op zijn stoel. Mouke legt een bevende hand op haar bijbel. 'Ausweis,' commandeert de soldaat die zo juist de colf op mijn borst plantte. Pabbe heeft onze vergunningen om in Nederland te mogen werken al in zijn hand.

'Aber schau mal hier, Heinz, das ist ja Mein Kampf.'

Pabbe laat het deurtje van de Etna 933 open, zodat ik het goed kan zien. Een boek, optelsom van woorden, vrijgeleide voor de een, vrijbrief voor een ander; leven of dood.

Ik voel het nog steeds: de hitte van het vuur op mijn gezicht en de zekerheid dat mijn besluit om journalist te worden het juiste is geweest.

Al dagenlang zat ik in het appartement vast; gevangen. In de krant een uitgebreid artikel over de toenemende vraag naar de Engelse vertaling van Hitlers manifest 'tegen leugens, domheid en lafheid' terwijl men boven driftig stampend in de weer was.

Voorjaars schoonmaak? Om een uur of twaalf brak het wolkendek eindelijk open. Vlekken hemelsblauw, azuur. De maaltijdbezorger van Tafeltje-dek-je noemde het weer net zo betrouwbaar als een mooie vrouw. Snel hapte ik de bloemkool met het karbonaadjie weg voor een snelle ronde door het park. Het waaide flink. Ik snoof de frisse lucht op; zuivere zuurstof. Mijn borstkas zwol. Met mijn handen strak om de handvatten van de rollator geklemd draafde ik weg, weg van het stenen monster. In het park was het stil.

Toen ik haar zag aankomen werd ik bang, deed alsof ik daar gewoon even op mijn rollatorzitje zat te rusten. Ik trok mijn mondhoeken omhoog, keek met die milde lach naar de lucht boven haar. Ze droeg een zwart leren jack met glimmende spijkerkoppen. Midden over haar hoofd liep van voor naar achter een baan van in punten gedraaid rood haar. Verder was ze kaal. Op haar oogleden had ze een ruime hoeveelheid kool aangebracht. Haar pupillen schitterden. Door een van de wenkbrauwen zat een zilveren ringetje, evenals door haar onderlip. De oorschelp was omrand met tientallen knopjes. Uit beide oren kwam een wit draadje, naar ik aannam voor de verbinding met de gehoor-dopjes van haar ipod, ipad of hoe de muziekdragers van tegenwoordig ook mogen heten. Zonder de blik van me af te wenden kwam ze op me af, in haar halfhoge, van een stalen neus voorzien soldatenkistjes. Op een afstand van een meter of drie bleef ze staan, zette haar handen in haar zij. De penibele situatie waarin ik me bevond werd met een kritische blik bekeken. 'Me oma zei altijd dat ze met vier handen was geboren, twee van d'rzelf en twee van d'r Piet, me opa.'

De zacht aangeblazen klinkers verraadden een Limburgse geboortegrond. Ze stapte op me af en reikte me haar hand. Zwart gelakte nagels. Ik twijfelde. Wat gaat er in de hoofden van de tegenwoordige jeugd om? Je leest in de krant de gruwelijkste verhalen. Ik nam de hand aan. Wat kon ik anders? Een

klein, zacht middel met naar verhouding lange vingers. De hand was opvallend warm. Ze stelde zich voor als Crunchy. Ik noemde mijn naam. 'Baaptisst Ooverrrvoorrdde,' sabbelde ze me na, alsof de letters in een pluk pruimtabak verstopt zaten. Ze klikte met haar tong en bood me vervolgens haar hulp aan: 'Mag ik?' Ik zei geen nee. Als een kind werd ik bij de arm genomen en naar een bankje geleid, een meter of dertig verderop, vanwaar ik toekeek hoe ze de rollator uit de dras trok.

Na de klus bedekte een dikke laag blubber haar schoenen. Zelfs haar broek was vies. Het tieneurobiljet dat ik haar aanbod (niet in de laatste plaats om de gène over mijn vooroordeel stilzwijgend af te kopen) werd verontwaardigd weggewuifd. 'Maar een kop thee kan er wel in,' lachte ze. Ik verbaasde me over het goed verzorgde gebit. Mijn aanbod om in De Kosterij de verkilde ledematen te warmen werd geaccepteerd.

'Yesss.'

Crunchy vroeg de serveerster of ze honing bij haar kamillethee kon krijgen. De al wat oudere dame, ik schatte haar op een jaar of zestig, hield haar blik strak op het notitieblok gericht. Ze drukte de punt van haar pen in het papier.

'Denkt u dat dat mogelijk is?' zei ik.

De dame keek op. Crunchy werd genegeerd. 'Geen probleem.' Ik, afgemeten: 'En twee appeltaart, met slagroom.'

Het gebakvorkje werd demonstratief midden op tafel gelegd, waarna Crunchy smakkend de slagroom van het gebak begon te likken. De resterende punt schoof ze direct vanaf het schoteltje in haar mond. De leren jas kraakte. Een boer. 'Niet gek,' zuchtte ze. Ik gaf haar mijn servet. Ze begreep de hint en veegde de slagroom van haar bovenlip. De honing zat in twee plastic sachets. Aan het uiteinde van elk zakje bevond zich een inkeping. Op het moment dat Crunchy aanstalten maakte om het plastic met haar tanden open te scheuren wees ik haar op de inkepingen. Die had ze gezien, maar uit ervaring wist ze dat alleen 'au-

tisten' het voor elkaar kregen om een sachet bij de daarvoor bestemde inkeping te openen.

Mijn ogen hadden elke beweging gevolgd: hoe de slanke vingers zich kromden en strekten, alsof het vernuftig mechaniek me volkomen nieuw was, hoe haar tong over en in de slagroom gleeed, hoe haar lippen zich om het gebak sloten, de tanden zich in het plastic vastbeten. Vijf jaar. Het is alweer bijna vijf jaar geleden dat ik hier met jou zat, mijn lief, en hoewel het verschil tussen jou en deze vrijgevochten puber niet groter kan zijn, voelde het toch vertrouwd. Terwijl ik van mijn gebruikelijke kopje earl grey nipte vertelde Crunchy dat ze uit Roermond komt. Als kind keek ze vanuit haar slaapkamer uit over de Roer, wat heeft geleid tot een nog immer aanwezige angst voor wassend water. Ze is (ik citeer) 'verslaafd aan muesli met een knapperkorst en extra veel noten' (bij voorkeur geroosterde hazelnoten), waaraan ze haar roepnaam dankt. Ze kan niet zonder haar ipod, niet zonder muziek en volgt een opleiding aan de theaterschool. 'En,' besloot ze haar opsomming ('dan hebben we dat alvast gehad'), 'ik schrijf natuurlijk verhalen'. Wat ze met haar tussen neus en lippen gemaakte opmerking ('dan hebben we dat alvast gehad') bedoelde te zeggen ontging me. Zocht ze verder contact?

'Natuurlijk?' zei ik.

Crunchy pulkte met haar pink wat resten van het gebak tussen haar tanden weg, spoelde met de laatste slok thee de mond. Op dat moment gebeurde er iets met haar. Na die laatste slok werd haar blik dromerig. Het hoofd boog licht zijwaarts. Ze zuchtte. Het leek of ze in een andere wereld stapte. De stoere puber smolt. Tegenover me zat plots een verlegen meisje. We zaten voor een raam dat uitkeek op het park. De wind joeg het grijze wolkendek naar het oosten weg. Boven de wuivende boomtoppen jongleerden meeuwen. Ze pakte het lepeltje en tikte ermee op de rand van de theekop, nonchalant. Het tikken werd een ritme, een fractie sneller dan mijn hartslag. Begeleid